

Hópur (selskapsrejsa)

Ferðafrásøgn, skrivað av ungum føroyingi, (50 ár)

Gjøgnum »Myling Tours« bestilti eg mær eina bussferð, niður til Italiu, við »Queg Rejser«, tit vita kenda danska ferðamannaflyttningsselskapið.

Um ferðina niður til Danmarkar er ikki so nógv at siga, eg fór við rutuskipi, 10 manskamar.

Vit høvdu tað ógvuliga skemtiligt, hvat gjørdi so tað, at vit vóru noyddir at standa í kø, hvørja ferð vit lótu okkum úr ella í, ella at 20 aðrir mans sótu inni á kamarinum og kvóðu og skálaðu. Turt tvøst og spik gekk runt, somuleiðis snapsaflokan, Gin, Whisky, Rom Cognac og allar hinar flöskurnar, øl ikki at forgloyma.

Sum sagt, lagi var gott, sera gott, og gott vildi onkur halda í grannarúminum; men hetta var bert gjørt, tí sum øll vita, er ein snapsur óforur ímóti sjóverki, og sanniliga um tað ikki hjálpti. Sum fólk tó kunnu verða tvørligt at grenja um at menn fáa sær medisín, óhoyrt.

Vit komu niður í øllum góðum, og burtursæð frá at eg gekk í rangvørgum hosum og yvirkoysgjugu maðurin hjá mær noyddist í land í ópussaðum skóm, var alt í besta lagi.

Sama kvöldið, skuldi bussurin koyra, eg var sera spentur (noyddist á bukkuna 7 ferðir), men møtti upp í góðari tíð, og setti meg í ein krók — aftast.

Fólk fóru so smátt at koma, hann forbarði seg tonkti eg við mær sjálvum, ein gomul omma fyrri og abbi eftir; harra gud hetta var eitt satt ellisheim. Fyri ikki at »foregribe begivenhedernes gang«, er bert at siga, at bussurin skjótt var fullur, og meðalaldurin lá um 80 ár.

— Velkommen alle sammen, segði ferðaleiðarin, hetta var ein ung vøkur genta, jeg håber det bliver en god tur. Jeg heder det og det, og chaufføren heder dat.

— Jeg vil nu præsentere selskabet for hinanden; mens jeg råber navnene op anmoder jeg vedkommende om at rejse sig. Sidan stóðu upp, fru Hansen, hr. Sørensen o. s. fr., so einaferð ljóðaði Frú Angantýr Torlakksen af Færoe, — tógn.

— Jeg gentager, fru Angantýr! Nú mátti eg reisast, reyður í skortinum, stamaði eg: — d-de-det er mig, men jeg vil bareste påpege, som De ved selsyn yderligere vil kunne konstantere, at jeg så absolut er af hankøn! — Látur,

Ná, umsiður koyrdi bussurin, og eg fann skjótt útav, at ellisheimið samstundis skuldi virka sum barnagarður, tí nú fann ferðaleiðarin uppá at øll skuldu syngja, onkran fjákkutan sang, og sanniliga um ikki øll skóru í at skriggja. Hvin, jarman og neygjan fylti brátt bussin, so eg var við at gerast ørur, sjálvur læst eg at syngja, við at láta við varinum, men ljóð kom onki úr mínum heysi.

Fyrsti stæðgurin var í litlum býi í Týsklandi, har skuldu vit eta døgurða. Øll fingur strong boð um at fylgja leiðaranum, ikki eitt fet til viks, tí ein lóta var at ganga til hotellid.

Hon so undan og vit í gásgongu aftaná, ein langur hali, einar 50 favnar tilsamans, allir abbar, ommurnir og so eg aftast. Fólkid á staðnum gløddu, og nakrir smádreingir runnu aftaná og róptu eftir okkum. Eg royndi at lástast sum eg ikki hoyrði við til ferðalagið, skimaðist upp í luftina og gekk so spakuliga, at fitt pettið var millum meg og hini.

Tá døgurðin var av, var høvi til at smakka vinið, ið staðurin var kendur fyrri. Øll royndu tað — eisini eg — eg skal ikki gera meg betri enn eg eri, men tað var sum, eg ikki rættiliga fekk fatur í tí røttu aromaðini fyrstu ferð, so eg royndi einaferð afturat; men ikki fyrrenn triðju ferð, fór tað at smáðka sum tað átti, fjórðu og fimtu ferð, smáðkaði óført, settu, sjeyndu, og niggjundu ferð »simpelt hen fantastisk«.

Vit hildu so avstað aftur, væl til passar og í góðum lag. Eg var komin til at kenna fólkid eitt sindur, og har vóru sanniliga ikki nakrir sursakkarar ímillum, eisini fann eg útav at sviar og norðmenn vóru við.

Meðan vit koyrdu greiddi ferðaleiðarin frá um landslagið vit komu igjøgnum. Til dømis, — Mine damer og herrer, hvis de kikker lige til venstre, vil de se en kro, hvor Hitler i sin tid spiste sprenget oksekød med spidskål.

Tað skuldi vera til høguru og ikki fyrrenn í næsta býi, men hvat gjørdi tað, tað sóu vit stórt uppá, eisini at »den kære Adolfe« var vegetarianari.

Menn vóru nú farnir at gerast ófriðaligir, sótu og brestust í stólum og høvdu ongán frið á sær, satt at siga, var eg ikki sørt ótryggur sjálvur, hatta ólukkan vinið, nakrar øl

hevði eg eisini drukkið. Fyri at siga sum tað er, eg vildi siggja eitt pisshús og tað í stundini. Vit høvdu nú koyrt í 4 tímar og blóður hava eisini sitt mark.

Við hóttaðum um morð og tortur (sjálvur lovaði eg at svava) fekkst bílstjórin at stæðga so mikið, at vit sluppu til nærmasta WC. Vit troðkaðust allir út í senn, samstundis gjøgnum vindeyguni og spelaðu so móti »den forfættede dør«; men dekan og kofur sum hesir gomlu stavnarir ikki vóru, eg bleiv bert nr. 10.

Um ferðina síðan er ikki so nógv at siga, jú dagin »er« fann ferðaleiðarin »den tålsøku« i hatter komufólkid at nú skuldi syngjast aftur, norðmenn ein, turskan, danir danskan, sviar sveiskan og so skuldi eg syngja »en føroyskan, pura einsamallur«.

Hini komu væl frá sínum. »Det var en lordag aften«, »Mellom bakkar og berg«.

»Du gamla du fria«, tú fjaður sára sjei — hm, hm, nok um tað. So kom túrurin til mín, eg segði korta nei; men har hjálpti eingin góða mamma.

Eg royndi at harka nakrar ferðir, og byrjaði so við einum hvini: »Sára eitur genta mín«, so forbannað kann tað vera, eg hevði gloymt restina, har stóð eg og fólk vóru farin at fnisa í krókunum, eg rodnadi upp í gronini (hava tey seinni sagt mær) men tað er tann svartasta lygn, eg var bara so sólblendur, tí var tað.

Nú gjørdist eg vreiður og geylaði við torurodd gotunovni úr Havnini, til lagi av »Sáru«, tað hjálpti, tey klappaðu óført og hildu sangin vera sera vakran. Onkur bað um at fáa sangin frá mær, men eg umbar meg við, at eg dugdi so illa at skriva.

Fjórða dagin komu vit til Italiu, har vit skuldu dvølja í eina viku. Eg neyt tað sanniliga eisini, lá allan dagin og

sólaði mær á mínari privatu altan, meðan ein iskaldur sjussur ongantíð var so langt burtur, at eg ikki náddi honum.

Bert er at siga um matin, at hann var ræðuligur, Spaghetti og morgundryllur (rundstykker) eingi epli og einki breyð. Okkurt undarligt rundleitt kundi fjala seg í sósaskálini, men tá ið eg kendi veikleika italiumanna fyrri sniglum, høguslökkum og øðrum undarligum verum, svoltaði eg heldur.

Eg noyddist at gevast fyrr ella seinni, og gerti tað her, tí skal eg greiða frá øllum, verður tað uppi eina heila bók.

Bert er at siga frá, at eg kom heim í øllum góðum, sólblendur og slankur (italiensk kogekunst) at takka fyrri, so genturnar flokkast um meg nú. Eg ætli avstað eftir næsta ár, og gongur alt eftir ætlan, við konu.

A.T.

Mannfólkaklæði

Hópur av nýkomnum vørum

KLÆDNINGAR, allar støddir og nógvir litir.

BLAZERS

JAKKAR

RUSKINNSJAKKAR

NAPPASKINNSJAKKAR

LEÐURJAKKAR

FLOYALSJAKKAR

BUKSUR í stórum úrvali, ljósar og myrkar

SKJÚRTUR, HOSUR, SLIPS o.a. einum tørvar uppá kroppin.

Ver vælkleddur á ólavsøku, keyp klæðini frá KISSA.

Landsins størsta úrval av MANNFÓLKAKLÆÐUM

Úrval verður sent á BYGD

hjá **KISSA** Tórshavn
ALT TIL MANNFÓLK...